

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

DIANA PALMER

ARMUKÜLLANE
KOKKULEPE

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

DIANA
PALMER

ARMUKÜLLANE
KOKKULEPE

Inglise keelest tõlkinud Eva Lember

ERSEN

Originaali tiitel:
Diana Palmer
A Loving Arrangement
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Eva Lember
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1983 by Diana Palmer
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D09367019
ISBN 978-9949-82-469-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee
--

ESIMENE PEATÜKK

Väljas oli vihma nagu oavarrest sadanud ning nüüd tekkisid töölaua juures asuvale hinnalisele vaibale tilktilga haaval loigukesed, kui Abby Summer end oma beezist vihmamantlist vabastas ja platinablondilt juukse-palmikusõrilt edeva kitsa äärega kübara eemaldas. Isegi märjaks saanult oli temas graatsiat ja elegantsi, mis köitis pilku. Ta oli kahekümne kuue aastane, kuid nägi oma saleda figuuri ja õrnade näojoonte tõttu mitu aastat noorem välja.

Sõrmed, mille abil ta oma märja mantli riidepuule libistas, olid pikad ja küüned asjatundlikult hoolitsetud. Iga juuksekarv oli endiselt paigas ja tema kõrgel põsesarnadel ei olnud kübetki meiki laiaili läinud. Tema tumerohelised silmad olid sama jahedad ja rahulikud kui tema nägu, mida ta maailmale näitas. Abby oli

McCallumi, Doppleri, Hedelwhite'i ja Smithi advokaadibüroos kuulus, sest säilitas võimatutes olukordades rahu. Sel aastal, mil ta Greyson McCallumi täitevsekretär oli, ei minestanud ta kordagi ega karjunud, puhkenud nutma või pannud lahkumisavaldust lauale. See oli iseenesest kangelaslik tegu. Greyson McCallum oli mainekas, kuid rahulikuks jäämine ei kuulunud päris kindlasti tema omaduste hulka.

McCallum ja vanahärra Doppler olid ettevõtte peaosanikud. Dick Hedelwhite oli juba ammu surnud, kuid tema nimi jäi austuse märgiks alles, ja Jerry Smithi nimi oli alles lisatud. Abby ja Jan Dickinson tegid mõlemad kantseleitööd, kuid Abby kanda oli McCallumi suurema klientuuri tõttu lõviosa. Ta oli kohtuadvokaadina kuulus üle kogu riigi, meelitades kliente ligi isegi nii kaugelt nagu New York, samas kui Doppler ja Smith spetsialiseerusid abielulahutustele ja tsiviilhagidele. Pealegi oli Janil see eelis, et ta töötas kahe kannatliku mehe heaks. McCallumit ei oleks ealeski keegi kannatlikuks nimetanud.

Abby eemaldas oma elektriliselt kirjutusmasinalt katte ja sirutas käe keskmisesse sahtlisse igapäevase märkmikmeespea järele. Kui see talle sealt otsa ei vaadanud, pilgutas ta hämmastusest silmi. See oli alati keskmises sahtlis olnud.

Ta otsis läbi selle kõrval asuva sahtli ning leidis, et märkmik oli pandud kopeerpaberikarbi peale, mis ei

olnud selle koht. Kummaline, ta ei mäletanud, et ta oleks märkmiku reedel töölt lahkudes sinna pannud.

Tema sõrmed avasid lehekülje esmaspäeva kohta ning ta libistas kiire pilgu üle tuttavate nimede ja kellaegade, kuni tema enda selge käekirja taustal hakkasid silma pak-sud mustad varesejalad. McCallum oli kella 16.00 kõrvale oma nime kirjutanud ja Abby tundis, kuidas veri ta näost meeletu kiirusega kadus.

Naise käed hakkasid värisema ning ta pillas mustade kaantega märkmiku oma töölaua klaaspinnale. Ta ajas selle nime peale silmad pärani, teda haaras paanika ja ta oleks tahtnud büroost välja joosta. Robert C. Dalton, kell 16.00, Robert C. Dalton, kell 16.00 – need sõnad tormasid tema peas meeletu kiirusega ringi.

Loomulikult ei olnud võimatu, et Atlantas on keegi Robert C. Dalton. Telefoniraamatus oli neid kindlasti vähemalt kakskümmend. Aga Abbyl oli tagaetava tunne ja ta oleks võinud terve nädala palga peale kihla vedada, et see konkreetne Robert C. Dalton on pärit Charlestonist ja et too mees on abielus laevandusimpeeriumi pärijaga ning kui ta ei leia võimalust kella 16.00-ks büroost välja saada, hakkab ta töötuskindlustushüvitist saama, sest peab lahkumisavalduse esitama.

Ta oli sellest nimest nii huvitatud, et ei kuulnud, kui uksetelefon esimest korda helises. Teine terav, kannatamatu helin köitis tähelepanu ja ta vajutas värisevate sõrmedega nupule.

„Jah, härra?” vastas ta nõrga häälega.

„Tooge oma plokk siia,” ütles madal, järsk hääl.

Naine sirutas automaatselt käe oma stenogrammiploki ja pliiatsi järele ning pillas need maha, enne kui toolilt püsti sai. Oli kohtunädal ning McCallumil oli hommikul kell 9.30 kohtuasi kõrgema astme kohtus. Praegu hakkas kell üheksa saama. Kohtumajja jõudmiseks kulub mehel kümme minutit – viis, kui too oma läikiva Porschega sõidab –, kuid ta oli just leidnud midagi, mida soovib avaldusele lisada. Pärast seda, kui mees selle talle dikteerib, on naisel aega vähem kui viis minutit, et see koos koopia-tega puhtalt kirja panna, nagu ta nõuab. Ja naine teadis juba enne uksele koputamist ja sisse minemist, et ta ei suuda sellega iial oma praeguses, rivist välja löödud olekus hakkama saada.

„Istuge!” urises McCallum, kergitamata oma sünge lõviliku näoga pead ärakirjalt, millele ta pilk naelutatud oli.

Abby võttis tasakaalukalt ja graatsiliselt ühe pruuni nahk-
tooli serval istet ja kinnitas oma pilgu mehele – laiadele õlgadele ja suurtele tõmbi otsaga sõrmedele, mille vahel too ärakirja hoidis. Ta nägi välja pigem nagu professionaalne maadleja kui kuulus kohtuadvokaat. Ja see ei olnud ainult tema pikk kasv või jõuline kehaehitus, mis tähelepanu köitis. Ta oskas sõnu kasutada tõhusamalt kui mis tahes muud relva. Abby oli näinud, kuidas ta täiskasvanud mehed tunnistajapingis nutma pani. Ta võis kangekaelsele tunnistajale sõna otseses mõttes peapesu teha, ilma et kunagi oma sügavat, sametist häält oleks tõstnud.

Polnud mingit kahtlust, et ta ohjeldas oma agressiivseid instinkte, kui naistega koos oli, sest büroo tundus alati neid täis olevat. Elukogenud, väga küpses eas naised, kes nägid kuidagi sarnased välja, sulandudes üheks kindlaks tüübiks: pikad, brünetid, varaliselt kindlustatud ja surmigavad. Zombid – nii kutsus Abby neid, kui vaimset eneseupitust vajas. Ja nende vestlus tundus alati uusima parfüümi või McCallumi viimase kingituse ümber keerlevat. Nad kõik lipitsesid mehe ees. Ja ükski neist ei pidanud kunagi kauem kui paar nädalat vastu. Neljakümneaastaselt oli too endiselt põline poissmees ning ükski märk ei näidanud, et ta kiirustaks seda staatust muutma.

„Uurite mind?“ küsis mees napolisõnaliselt ja naine jäi äkki mehe kummaliste kahvatuhallide silmade pilgu vangi.

Naine hoidis end tagasi, et mitte nipsakat vastust anda, vaevu endast külmaverelist ja asjatundlikku kuvandit säilitades. Abby hoidis oma elavat temperamenti vaka all, varjates seda niisuguse riietusega nagu lihtne hall kostüüm ja prillidega, mida ta ei vajanud. Ta oli selle töökoha just niisugusel viisil saanud. Ära jäta endast karjäärinaise ega potilille muljet, oli sõber Jan teda tööle kandideerimise ajal hoiatanud. Ainult McCallumi naised tohtisid olla värvikad ja elavad. Aga oma kirjutusmasina taha tahtis mees saada üksnes suure kasuteguriga ja külma kõhuga müürilillekest. Nõnda oligi Abby oma riided tagasihoidlikuks muutnud ja isiksust pehmenanud ning unustanud endast välja kiirgava sarmi, mille tõttu

temast edukas reporter oli saanud, ja ta oli otsekohe sellesse ametisse asunud. Ja peaaegu mitte kunagi ei igatsenud ta oma vana elu ega põnevust taga. Peaaegu mitte kunagi.

„Kas ma uurisin, härra McCallum?” küsis naine viisakalt naeratades.

Mees tõmbas silmad pilukile ja vaatas naist oma tavapärase puuriva pilguga, mis tundus välja jõudvat sügavale, hinge kõige varjatumatesse salasoppidesse.

Mees jättis vastuse võlgu ning eemaldas korralikult enda ees olevast kirjalokist kollase juriidilise paberilehe ja libistas selle teisele poole lauda.

„Trükkige see ümber!” ütles ta karmilt. „Seejärel helistage preili Nicholisi kodusele numbrile ja öelge talle, et ma lähen talle homme õhtul kell seitse talle järele ja viin ta balletti vaatama.”

*Ilma minuta, Greyson McCallum, jookseksid teie armusuh-
ted karile*, lausus naine mõtlikult endamisi. Abby oli see, kes neile naistele lilli ja kommi saatis, meelitas eemale ja rahustas neid, kui mees kohtinguid tühistas, teatas neile ettevaatlikult mehega kohtumise edasilükkamisest, kui too hõivatud oli... see kõik oli peaaegu sama põnev kui kuulujuttude ajaleheveeru kirjutamine.

„Jah, härra,” ütles naine, tehes oma stenogrammi-ploki servale märkmeid.

„Helistage mu vennale ja öelge talle, et ta tühistaks oma lennu Pariisi,” lisas mees süngelt. „Ta ei, kordan, ei lähe sellele prostituudile Prantsusmaale koju järele. Ja

helistage mu emale ja öelge talle, et ma takistan oma venda.”

Veel musta tööd, ohkas naine, pannes veel ühe märkuse kirja. Nickile see ei meeldi. Ta oli Collette'isse tõeliselt kiindunud ja kas naine oli või ei olnud ära teeninud seda, kuidas McCallum teda hoolimatult nimetas, võis igaüks ise arvata. Mandy McCallum ei rõõmusta samuti selle uudise üle – too armastas narruseni oma noorimat poega, kuid ei jaganud oma vanima poja pahameelt. Naine pomises palju ja valis hoolikalt oma märkusi, kui Grey oli kuuldekaugusest väljas.

„Ja teie ei kiida seda heaks, on ju?” küsis mees äkki.

Naine võpatas selle ootamatu märkuse peale. „Miks... mina...”

„Ärge naeratage midagi mulle nii armsasti,” urises mees. „Ma loen teid nagu avatud raamatut, preili Summer. Aga ma ei vaja teilt nõusolekut, vaid üksnes koostööd minuga.”

Ja mu pimedat kuulekust, jah, härra, mõtles naine, varjates mässumeelset välgatust oma rohelistes silmades.

„Ta on kakskümmend viis,” meenutas naine talle.

„Kakskümmend viis, eks ole? Ja üleüldse, mis ajast saadik on mehe vanusel pistmist vastutusega, kui tegemist on sellise naisega?” Ta toetas selja vastu massiivse tooli seljatuge ja tõstis käed oma sassis lõvilaka taha kuklale. See tegevus tõmbas mehe valge rätseparasärgi üle tema laia rinna pingule ning õhuke riie laskis sensuaalselt aimata võimsate lihaste peal kasvavaid tihedaid musti karvu.